

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. B. kwoty 3.010 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu w wysokości 3.352 zł. W uzasadnieniu wskazała, że prowadzi działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego towarów. Pozwany był jej pracownikiem i na terenie Niemiec doprowadził do uszkodzenia należącego do niej samochodu osobowego m-ki V (...). Powódkę obarczono odpowiedzialnością za tę szkodę. Wartość szkody wyceniono na 3.634,91 euro.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew. Natomiast w toku postępowania złożył pismo przygotowawcze, w którym wniósł o oddalenie powództwa. Przyznał, że był zatrudniony u powódki. Zakwestionował roszczenie pozwu tak co do zasady, jak i wysokości. Zaprzeczył temu, aby ponosił odpowiedzialność za ewentualną szkodę powódki. Według niego powódka nie wykazała, by doprowadził on do szkody na skutek rzekomego zdarzenia, w którym on sam miał uczestniczyć. Zakwestionował wartość dowodową dokumentów przedstawionych przez powódkę. Zauważył, że powódka nie podała nawet numeru rejestracyjnego pojazdu, który miał zostać uszkodzony. Nie przedłożyła zdjęć ani kalkulacji naprawy tego pojazdu. Samo zaś uznanie odpowiedzialności przez powódkę względem K.P. (...) nie aktualizowało jego odpowiedzialności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony łączył stosunek pracy nawiązany na mocy umowy o pracę na czas nieokreślony w dniu 14 września 2016 r. W jego ramach pozwany wykonywał pracę na rzecz powódki na stanowisku kierowcy.

Dowód:

- umowa o pracę k. 11-13.

W dniu 19 maja 2017 r. P. K. otrzymał wiadomość elektroniczną od D. E. działającą w imieniu K.P. (...) w S.. Treść wiadomości przedstawiała się następująco: Pan K.. S. Pani Państwa kierowca A. B. dnia 16 maja 2017 r. w K. uszkodził V. (...). Obciążamy Państwa odpowiedzialnością za szkodę i refakturujemy Państwu koszty. W załączeniu raport z kolizji.”

W dniu 15 września 2017 r. E. M. i J. D. działający w imieniu (...) w H. skierowali do K.P. (...) w S. pismo o treści: „Numer szkody samochodowej OC: 751-KH-17- (...) -6 <Proszę zawsze podawać> numer ubezpieczenia: (...) Nr rejestracyjny: (...) Ubezpieczony: K.P. (...) Data szkody: 16.05.2017 D.-R., godz. 17.15 Kierowca: A. S. Państwo, niniejsza szkoda została przez nas uregulowana i wypłacono odszkodowanie w wys. 3.634,91 eur.”

W dniu 29 września 2017 r. : K.P. (...) w S. wystawiła powódce fakturę nr (...) zamieszczając w jej opisie: „R., ilość 1 sztuka, cena 3.010 Vat o, kwota 3.010 Szkoda z dnia 16.05.2017 Państwa kierowca A. B. (w tym opłata manipulacyjna, żądanie wywiązania się z odpowiedzialności z dnia 16.05.2017) Pracownik tymczasowy Obciążenie odwrotne § 13 ustawy o VAT”.

Dowód:

- wiadomość z tłumaczeniem k. 16-17,

- pismo z 15.09.17 r. z tłumaczeniem k. 18-19,

- faktura z tłumaczeniem k. 20-21.

Dnia 17 października 2017 r. powódka sporządziła wezwanie skierowane do pozwanego o zapłatę kwoty 3.010 euro jako należności powstałej w wyniku wyrządzonej przez niego szkody nr WM-17- (...) z dnia 16 maja 2017 r.

Dowód:

- pismo z 17.10.17 r. k. 22.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy ustalony został w oparciu o dokumenty załączone do pozwu. Były to raptem wydruk wiadomości elektronicznej D. E., pismo członków zarządu (...) w H., faktura oraz wezwanie do zapłaty.

Ogólne zasady odpowiedzialności pracownika za szkodę pracodawcy określone są w art. 114-122 k.p. Zgodnie z normą wynikającą z przepisu art. 114 k.p. pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach art. 115 – 122 k.p. Pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w granicach rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikała szkoda (art. 115 k.p.). Zakres tej odpowiedzialności jest ograniczony do kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w dniu wyrządzenia szkody (art. 119 k.p.), chyba że pracownik wyrządził szkodę umyślnie – wówczas odpowiada do pełnej wysokości rzeczywistej straty pracodawcy (art. 122 k.p.). Z kolei norma art. 116 k.p. nakazuje pracodawcy wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność pracownika oraz wysokość powstałej szkody. Na pracodawcy spoczywa więc ciężar dowodowy wykazania: 1) szkody i jej wysokości, 2) zawinionego działania lub zaniechania pracownika, 3) wynikającego z niewykonania albo wadliwego wykonywania obowiązków pracowniczych, 4) związku przyczynowego pomiędzy szkodą a wskazanym działaniem lub zaniechaniem.

Zgodnie z treścią art. 6 § 2 k.p.c. strony mają obowiązek przytaczać wszystkie okoliczności i dowody bez zwłoki. Powinno to nastąpić w jak najwcześniejszej fazie postępowania sądowego, czyli w pozwie (powód) i w odpowiedzi na pozew (pozwany). Na mocy art. 207 § 6 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Przedstawiona regulacja nie obliгуje strony powodowej, by już na etapie wniesienia pozwu, przewidywania hipotetycznych sposobów obrony strony przeciwnej i zgłaszania dowodów „na wszelki wypadek”. Natomiast powinna zadbać o przedstawienie niezbędnych dowodów wykazujących istnienie jej roszczenia.

Przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przeprowadzenia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Dobitnie w tym zakresie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 12 grudnia 2000 r., sygn. V CKN 175/00, w którym podkreślił, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron wynikającego z art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Sąd wskazał w uzasadnieniu tego orzeczenia, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia. Nakaz uzupełniania z urzędu udzielonych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów, jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy skreślony został bowiem zarówno z art. 232 in fine k.p.c., jak i z art. 316 § 1 k.p.c. Obowiązek dowodzenia - w tym także dowodem z przesłuchania stron - obciąża strony. Zachowana w art. 232 k.p.c. możliwość przeprowadzenia przez sąd dowodu z urzędu ma charakter wyłącznie wspierający i wykorzystywana może być jedynie w sytuacjach wyjątkowych, szczególnie uzasadnionych wypadkach. Nie może jednak w żadnym przypadku prowadzić do zastępowania strony w spełnianiu jej obowiązków.

Powyższa argumentacja została zaakceptowana również w doktrynie prawa i postępowania cywilnego. Potwierdzono, że działanie sądu z urzędu i przeprowadzanie dowodów z urzędu stanowi z reguły działanie na korzyść jednej ze stron, co jest oczywiście niedopuszczalne. Powtórzono twierdzenie, iż obowiązkiem sądu jest jedynie umożliwienie stronom złożenia stosownych wniosków dowodowych, ale nie formułowanie tych wniosków za stronę (por. W. Broniewicz, glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r. opubl. OSP 2001, póż. 116).

W omawianej sprawie aktywność dowodowa powódki ograniczyła się do przedstawienia wydruku wiadomości, w której D. E. działająca w imieniu K.P. (...) w S. informuje, że pozwany w dniu 16 maja 2017 r. w K. uszkodził pojazd V. (...). Drugi dokument do pismo z 15 września 2017 r., w którym członkowie zarządu (...) w H. skierowali do K.P. (...) w S.. Jest bardzo zdawkowe i nie wynika z niego, by pozwany wywołał szkodę, choć jego imię i nazwisko tam zamieszczono. (...) w H. miał wypłacić odszkodowanie w wysokości 3.634,91 euro. Trzeci z dowodów to faktura wystawiona przez K.P. (...) w S. stronie powodowej na kwotę 3.010 euro. Ostatni z dowodów to wezwanie pozwanego do zapłaty, ale bez potwierdzenia odbioru, a nawet nadania.

Należało zgodzić się w tej sytuacji z pozwanym, iż powódka nie wykazała roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości. W pierwszej kolejności nie sposób uznać, w istocie pozwany uszkodził pojazd. Jeśli już doszło do szkody, to należy wnosić, iż poszkodowanym nie była powódka, ale (...) w H.. To ona wypłaciła odszkodowanie, choć nie wiadomo komu i za co dokładnie. Skądinąd szkoda miała zostać naprawiona z ubezpieczenia posiadaczy pojazdów od odpowiedzialności cywilnej. Nie ma żadnych dowodów wskazujących na odpowiedzialność odszkodowawczą powódki tak względem (...) w H., jak i K.P. (...) w S.. Powódka nie pokusiła się o wyjaśnienie tej kwestii w pozwie. Na domiar tego powódka nie wykazała, by uregulowała kwotę wskazaną w fakturze. Różna jest też wysokość rzekomej szkody.

Jak już wspomniano, dowody odpowiedzialności pozwanego powinny zostać powołane przez powódkę już w pozwie. Tak się nie stało, a co więcej nawet wobec stanowiska pozwanego przedstawionego na rozprawie w dniu 17 stycznia 2019 r., strona powodowa nie przejawiała inicjatywy dowodowej.

Ostatecznie Sąd uznał roszczenie ujęte w pozwie za niewykazane, stąd oddalił powództwo jako bezzasadne.

W pkt II wyroku zawarte zostało orzeczenie o kosztach procesu. Zapadło ono w oparciu o przepis art. 98 §1 k.p.c. Na koszty pozwanego składało się wynagrodzenie pełnomocnika (2.700 zł) ustalone zgodnie z regulacją zawartą w § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

ZARZĄDZENIE

1. (...).
2. (...).
3. (...)